

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci proti obžalovanému **Ing. L. M. CSc. a spol.** pre trestný čin marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 256d ods. 1 písm. b/, ods. 3 Tr. zákona účinného do 1. januára 2006 na neverejnom zasadnutí 27. januára 2009 v Bratislave o odvolaní krajského prokurátora v Prešove proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 30. apríla 2008, sp. zn. 2 T 2/03, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por. v znení účinnom do 1. januára 2006 sa napadnutý rozsudok **z r u š u j e**.

Podľa § 259 ods. 1 Tr. por. sa vec **v r a c i a** Krajskému súdu v Prešove, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Prešove z 30. apríla 2008, sp. zn. 2 T 2/03 boli obžalovaní Ing. L. M. CSc. a Ing. Ľ. L. podľa § 226 písm. a/ Tr. por. účinného do 1. januára 2006 oslobodení spod skutku obžaloby po právnej stránke kvalifikovaného ako spolupáchatelstvo trestného činu marenia konkurzného alebo vyrovnávacieho konania podľa § 9 ods. 2, § 256d ods. 1 písm. b/, ods. 3 Tr. zákona, ktorého sa mali dopustiť tak, že

Ing. L. M., CSc., spoločník obchodnej spoločnosti N., s.r.o. P. a od 30. júna 1998 člen Predstavenstva N., a.s. K a súčasne konateľ a technický námestník obchodnej spoločnosti N., spol. s r.o. P. spolu s Ing. Ľ. L., spoločníkom obchodnej

spoločnosti N., s.r.o. P. a od 30. júna 1998 členom Predstavenstva N., a.s. K a súčasne konateľom a námestníkom pre inžiniering obchodnej spoločnosti N., spol. s r.o. P., po tom, čo ako konatelia obchodnej spoločnosti N., spol. s r.o. P. dňa 20. augusta 1998 podpísali s Č., a.s., pobočka P. 2 zmluvy o vstupe banky do záväzkov na klienta č. X. a č. X. a na účty spoločnosti N., spol. s r.o. P. č. X. bolo dňa 19. augusta 1998 prevedených 5 970 000 Sk a č. X. bolo dňa 6. októbra 1998 prevedených 1 612 000 FRF v súvislosti s akciou W., P. r. v tendry so spoločnosťou S. z F., prostredníctvom F. banky C. L., po vzájomnej dohode dňa 18. mája 1999 žiadosťami o prevod finančných prostriedkov adresovaných uvedenej banke, previedli tieto finančné prostriedky na novovytvorené účty obchodnej spoločnosti N., a.s. K., č. účtov X. a X. v tom istom peňažnom ústave aj napriek tomu, že vedeli o ustanovení predbežného správcu konkurznej podstaty v súvislosti s návrhom na vyhlásenie konkurzu na majetok spoločnosti N., spol. s r.o. P.. uznesením Krajského súdu Košice č. 1K 87/99 z 5. mája 1999 a z toho vyplývajúceho zákazu disponovania s majetkom tvoriacim konkurznú podstatu, čím spôsobili, že uvedené finančné prostriedky nemohli byť zahrnuté so konkurznej podstaty spoločnosti N., spol. s r.o. P.. ku škode tejto spoločnosti vo výške 17 236 268 Sk,

pretože

nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.

Proti tomuto rozsudku zahlásil na hlavnom pojednávaní odvolanie krajský prokurátor, ktoré neskôr písomne odôvodnil.

Namietal v ňom, že krajský súd rozhodol v rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania ako aj v rozpore s rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. mája 2005, sp. zn. 1 To 31/2004 a 20. decembra 2007, sp. zn. 2 To 122/2005.

V rozpore s výsledkami vykonaného dokazovania je pritom aj vážne spochybnenie žiadosti z 18. mája 1999 o prevod finančných prostriedkov (finančnej zábezpeky) z účtu N. s.r.o. P.. na účet spoločnosti N. a.s. K.

Krajský súd v odôvodnené svojho rozhodnutia okrem toho tvrdí, že ani po doplnení dokazovania nedošlo k zmene dôkaznej situácie, ale napriek tomu dospel k inému záveru, okrem predchádzajúcim rozhodnutiam t.j., že skutok sa nestal a obžalovaných oslobodil podľa

§ 226 písm. a/ Tr. por. (predtým podľa § 226 písm. b/ Tr. por. t.j., že skutok nie je trestným činom).

K takémuto záveru, však krajský súd nemal žiadny podklad, pretože skutok sa stal a je žalovaným trestným činom minimálne v rozsahu základnej skutkovej podstaty. Ani doplnené dokazovanie vykonané v intenciách uznesenia najvyššieho súdu nič na tomto závere nemení, čo už uviedol najvyšší súd podrobne vo svojich uzneseniach citovaných vyššie.

Žiadal preto, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na nové konanie a rozhodnutie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací po zistení, že neprichádza do úvahy rozhodnutie podľa § 253 Tr. por. preskúmal na základe podaného odvolania podľa § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku proti ktorým mohol odvolateľ podať odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, prihliadajúc aj na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané a zistil, že napadnutý rozsudok je nutné zrušiť a vrátiť prvostupňovému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd totiž opätovne, napriek tomu, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 20. decembra 2007, sp. zn. 2 To 122/2005 bol upravený na skutočnosti a dôkazy, s ktorými sa nedostatočne vysporiadal už v jeho oslobodzujúcom rozsudku z 10. októbra 2005, zopakoval rovnaké pochybenie a nedôsledne sa vysporiadal zo všetkými skutočnosťami významnými pre rozhodnutie, najmä neodôvodnene precenil skutočnosti svedčiace v prospech obžalovaných a nedocenil resp. vôbec neprihliadol na dôkazy, ktoré obžalovaných z trestnej činnosti kladenej im za vinu usvedčovali.

V dôsledku toho je treba rozsudok krajského súdu považovať za chybný v zmysle § 258 ods. 1 písm. b/ Tr. poriadku.

Tieto zistenia sú preto dôvodom, že najvyšší súd o odvolaní krajského prokurátora rozhodol na neverejnom zasadnutí, pretože pochybenie krajského súdu, keďže ide

o oslobodzujúci rozsudok, nebolo možné odstrániť na neverejnom zasadnutí (§ 263 ods. 1 písm. b/ Tr. por.).

Krajský súd totiž znovu svoje oslobodzujúce rozhodnutie odôvodnil tým, že obžalovaní sa snažili pred hroziacou exekúciou resp. konkurzom ochrániť bankové záruky a potrebné kroky k tomu urobili už 29. apríla 1999 t.j. predtým ako sa dozvedeli o ustanovení predbežnej konkurznej správkyne. Skutočný prevod peňazí sa uskutočnil až 18. mája 1999 bez ich vedomia – uskutočnili ho svojvoľne pracovníci pobočky Č. a.s. P.. Až dodatočne, v decembri 1999, a to zrejme na základe uskutočnenej kontroly v banke, podpísali konatelia dodatočný súhlas s prevodom bankových záruk z ich účtov (N. s.r.o. P.) na účty N. a.s. K.

Výpovede pracovníkov Č. a.s. pobočka P. v tom smere, že žiadny svojvoľný prevod neuskutočnili, spochybňuje podľa názoru krajského súdu to, že na veci boli tiež zainteresovaní, lebo aj na nich sa vzťahoval zákaz nakladať s finančnými prostriedkami na účte klienta – N. s.r.o. P.. Banka síce tvrdí, že oficiálne sa o konkurze na N. s.r.o. P. dozvedela až 3. júna 1999, ale neoficiálne sa o tom mohla dozvedieť skôr, a teda vykonať prevod peňazí 18. mája 1999 a prevod si dodatočne „zlegalizovať“ dodatočným podpisom.

Najvyšší súd Slovenskej republiky v tejto súvislosti opätovne poukazuje na to, že už vo svojom uznesení zo 4. mája 2005, sp. zn. 1 To 31/2004 ustálil jednak, že obžalovaní vedeli o ustanovení predbežnej konkurznej správkyne (a teda zákaze nakladania o.i. s finančnými prostriedkami) už pred 18. májom 1999 a zároveň v tomto uznesení najvyšší súd konštatoval, že nie sú žiadne dôkazy, ktoré by spochybňovali výpovede pracovníkov banky, že k prevodu došlo 18. mája 1999, a to na žiadosť obžalovaných.

K týmto dôvodom najvyšší súd len dodáva, že ani po doplnení dokazovania na podklade uznesenia najvyššieho súdu z 20. decembra 2007, sp. zn. 2 To 122/2005 na tomto stanovisku nie je čo meniť. Vývody krajského súdu o tom, že pracovníci banky sa neoficiálne mohli dozvedieť o ustanovení predbežnej konkurznej správkyne aj skôr a „legalizovali“ prevod peňazí dodatočne je možné považovať len za ničím, žiadnym dôkazom, nepodložené domnienky, navyiac odporujúce základnej logike t.j. vo výpovediach obžalovaných deklarovanej snahe vrátiť finančné záruky naspäť na účty N. s.r.o. Už len z tohto dôvodu,

nemohli by pracovníci banky počítat s dodatočnou „legalizáciou“ prevodu, ale naopak ak by obžalovaní skutočne vážne mienili previesť prostriedky z účtov N. a.s. K. späť na účty N. s.r.o. mohli to aj vďaka personálnemu prepojeniu oboch firiem uskutočniť ešte aj v decembri 1999, čo sa však nestalo.

Naopak, z doplneného dokazovania vykonaného krajským súdom vyplynulo, že sa nepreukázal ani motív banky na dodatočnú „legalizáciu“ prevodu finančných záruk ktorým mala byť vykonaná kontrola v banke, a teda výtka kontrolných orgánov, že prevod nie je v súlade s bankovými predpismi. Z doplneného dokazovania je totiž tiež preukázateľné, že aj táto argumentácia prvostupňového súdu nemá reálny podklad. Č. a.s. K. v uvedenom období žiadny protokol z kontroly bankových záruk v pobočke Č. a.s. P.. neeviduje.

V uvedených ohľadoch preto aj najvyšší súd súhlasne s odvolacími námietkami krajského prokurátora môže konštatovať, že krajský súd nevzal do úvahy a nevysporiadal sa vo svojom rozhodnutí so všetkými dôkazmi a skutočnosťami potrebnými pre rozhodnutie, na ktoré už podrobne poukázal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí z 20. decembra 2007, sp. zn. 2 To 122/2005 a na ktorých aktuálnosti nezmenilo nič ani doplnené dokazovanie vykonané prvostupňovým súdom.

Evidentne nesprávne je preto tiež rozhodnutie krajského súdu pokiaľ obžalovaných Ing. L. M. CSc. a Ing. L. L. spod obžaloby krajského prokurátora oslobodil podľa § 226 písm. a/ Tr. por., t.j. z dôvodu, že žalovaný skutok sa nestal.

Tento dôvod sa totiž môže uplatniť len vtedy, keď súd po vyčerpaní všetkých dosiahnuteľných dôkazov nemôže spoľahlivo uzatvoriť, že sa vôbec stal skutok uvedený v obžalobe.

V posudzovanom prípade je zrejmé, že o takýto prípad nejde a odvolacia námietka krajského prokurátora v tomto ohľade je úplne namieste, zvlášť keď prvostupňový súd bez toho, aby sa vôbec zmenila dôkazná situácia zmenil oproti predchádzajúcemu rozhodnutiu dôvod podľa ktorého oboch obžalovaných spod skutku oslobodil t.j. § 226 písm. b/ Tr. por. (rozsudok zo 14. októbra 2005) na § 226 písm. a/ Tr. por.

V reakcii na odvolacie námietky krajského prokurátora najvyšší súd ďalej vyslovuje podľa § 264 ods. 1 Tr. por. aj právny názor, že finančné prostriedky (zábezpeka) vedené na účtoch N. s.r.o. P. v Č. a.s. pobočka P., tým že boli prevedené na účet spoločnosti N. a.s. K. boli v skutočnosti odňaté z dispozície fy N. s.r.o. P. čím došlo k zníženiu jej majetku, a teda aj k zmenšeniu disponibilného majetku v rámci konkurzného konania určeného pre uspokojenie konkurzných veriteľov vo výške ako je to uvedené v obžalobe krajského prokurátora.

V ďalšom konaní bude preto povinnosťou krajského súdu vo vyššie uvedených intenciách starostlivo vyhodnotiť vykonané dôkazy v zmysle § 2 ods. 6 Tr. por. jednotlivo ako aj v ich súhrne a vo veci zákonne rozhodnúť.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 27. januára 2009

JUDr. Peter K r a j č o v i č, v. r.
predseda senátu

Vypracoval: JUDr. Ing. Anton Jakubík

Za správnosť vyhotovenia: Libuša Jánošíková